

Lövétei Lázár László

NAPLÓTÖREDÉK. A HÜTLENSÉGRŐL

*Ferenczes Istvánnak,
80. születésnapjára*

1.
Mégiscsak jó valamire a sokat kárhozott
digitális világ:
most például napra pontosan vissza tudom
keresni a leveleimben,
hogy mióta nem találkoztam Ferenczessel,
rémületesen nagy szám az eredmény,
szégyellem számszerűen is leírni, elvégre
húsz évig sülve-főve együtt
voltunk a *Székelyföld* szerkesztőségében,
milyen szépen beindul ilyenkor a védekező
mechanizmus!
nekem is az az első gondolatom, hogy fel-
sorolásba kezdek:
Debrecen, Feketelak, Gyulafehérvár, Kolozsvár,
Sáropatak, Szárhegy, Szokolya, Sztána... –
percekig sorolhatnám, hogy milyen sűrű volt
az idei évem, de nem
teszem, mert csak mentetetős lenne,
illetve három történetet mégiscsak idemásolok,
mert mindhárom eladható allegóriának is
a húségről-hűtlenségről.

2.
Király Zoli mesélte nemrég Sóváradon a cigány
táltos paripa esetét:
szegény lovacska nagyon gyenge lábakon állt,
de kedves gazdái megittattak vele egy vödör HELL
energiaitalt,

dolgozott is a gebe, mint az állat,
majd munka végeztével egyszerűen felrobbant
a szíve.

3.
Szentmiseáldozaton veszek részt a bécsi
Kamillianerklosterben,
a kimondhatatlan nevű Versorgungsheim
(magyarul: Gondozóház) utca
72. szám alatt,
a csíkszentdomokosi Frédi atya misézik,
kis túlzással utolsó miséről van szó,
mert lassan elfogytak a szerzetesek,
három hét múlva meg fog szünni az osztrák
rendtartomány,
hamarosan a kolostor is eladásra kerül,
ketten vagyunk hívek a szentmisén,
én csak véletlenül, kísérőként keveredtem ide,
mégis elszomorít a dolog.

4.
A linzi Mariendom esete se sokkal épületesebb,
ide autózunk át Bécsből a családdal,
a XIX. század második felében határozta el
a linzi püspök,
hogy megépítteti Ausztria legnagyobb templomát,
megújítani óhajtván a hitéletet,
húszezer ember is beférne a templomba,
ehhez képest a Szűz Máriát szülés közben ábrázoló,
ismeretlenek által lefejezett
szobor miatt került be legutóbb a bulvárhírekbe,
„Mi a fene! – mondja Julcsi lányom –, ejsze már
szülni se szabad?!”,
nem válaszolok neki semmit, mert nem tudom,
hol az igazság.

5.
Azt viszont határozottan tudom, hogy azért
másoltam ide ezeket a történeteket,
mert még mindig lelkipurdalásom van amiatt,
hogy vajon úgy dolgoztam-e húsz
évig a *Székelyföld*nél, ahogy emberi számítás
szerint is elvárható lett volna,
„Erdélyben nem szokás, csak úgy, abba hagyni
a munkát” – mondta szomorúan Ferenczes,
amikor utódként elkészíttem a főszerkesztéstől,
„Úgy látszik, Erdélyben is változnak az idők” –
gondoltam magamban szintén szomorúan,
még ma is így gondolom, de ez nem jelenti azt,
hogy hónapokig hanyagolni kell a találkozást
azzal az emberrel, akivel húsz évig sülve-főve
együtt voltam a szerkesztőségben,
sőt, nemcsak találkozunk, hanem istápolunk is
kéne egymást,
mondjuk, egy ilyen bécsi kolostorban.

S már szinte látom is magunkat,
a két hallgató remetét –
boldog, ki bezárt kolostorban
tengetheti az életét.

Bécs, 2024. november 13.